

ע"פ 6807/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6807/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' אלרון

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(סגן הנשיאה מ' פינקלשטיין, השופטת ל' ברודי והשופט
ר' אמיר) בתפ"ח 51824-06-16 מיום 20.7.2017

תאריך הישיבה: י"ב בניסן התשע"ח (28.03.2018)

בשם המערער: עו"ד מנדלמן שלומציון

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיאה מ' פינקלשטיין, השופטת ל' ברודי והשופט ר' אמיר)

בתפ"ח 51824-06-16 מיום 20.7.2017, בגדרו נגזר על המבקש עונש של 14 שנות מאסר בפועל; מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים לבל יעבור עבירת מין מסוג עוון בתוך 3 שנים; ופיצוי לשלוש המתלוננות בסך כולל של 160,000 ש"ח.

כתב האישום

2. במסגרת הסדר טיעון הוגש כתב אישום מתוקן, אשר במסגרתו יוחסו למערער עבירות מין בשלוש בנותיו הקטינות (להלן: הבנות) לאורך שנים.

3. במסגרת האישום הראשון מתוארות עבירות של מעשים מגונים שביצע המערער בביתו ט', ילידת 2004, בין השנים 2005 עד 2014, בהיותה בת 6 עד 10 שנים.

על פי המתואר באישום זה, נהג המערער לשכב במיטתו או בסלון בצמידות לט', לחבק אותה ולצפות עמה בסרטים. במקרה שאירע בין השנים 2012-2014, במועד סמוך ליום העצמאות, שכבה ט' לצד המערער על הספה בסלון כשעל שניהם מונחת שמיכה. המערער הניח את ידו על איבר מינה של ט' ומישש אותו.

בין השנים 2005-2014, עת הגישה ט' למערער, לבקשתו, תה בחדרו, ניגש אליה המערער, חיבק אותה בחוזקה ואמר שלא יעשה לה אף פעם "דברים נוראיים".

4. במסגרת האישום השני מתוארות עבירות של אינוס ומעשה מגונה שביצע המערער בט' בהיותה כבת 11 עד 12 שנים.

בסוף שנת 2015 הגיעה ט' לבקר את המערער בדירתו, שאליה עבר במסגרת הליך גירושין מאם הילדות, ס.ב (להלן: ס'), ונשארה ללון במקום. המערער הורה לט' לישון במיטתו שבחדר השינה, ואילו הוא ישן על הספה בסלון. במהלך הלילה, בסמוך לשעה 03:00, הגיע המערער למיטה בחדר השינה כשלגופו תחתונים בלבד, החל לגעת בט' והעירה משנתה. בהמשך חיבק המערער את ט', פיזר את שיערה, הצמידה לגופו וליטף את כל גופה. המערער הפשיט את ט' ממכנסיה ותחתוניה, הכניס את ידיו בין רגליה ושפשף את איבר מינה באמצעות אצבעותיו במשך דקות ארוכות. ט' התנגדה, נצמדה לקיר וחיבקה את השמיכה בחוזקה, אולם המערער משך ממנה את השמיכה, פישק בכוח את רגליה והניח את רגלו על רגלה, על מנת למנוע ממנה לזוז. חרף התנגדותה של ט', המשיך המערער במעשיו והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה.

בהמשך חיבק המערער את ט', הפשיל את תחתוניה, גחן מעליה, שפשף את איבר מינו באיבר מינה ואף ניסה להחדירו. המערער המשיך במעשיו, השכיב את ט' על גופו וחיבק אותה בחוזקה. במהלך המעשים נאנח המערער ומלמל שוב ושוב את שמה של ס'. כמו כן, אמר המערער לט' כי הוא "עושה הכל מאהבה", כי הוא "אוהב אותה" וכי היא "מזכירה את אמא". ט' עצמה את עיניה ובכתה. רק לאחר דקות ארוכות הפסיק המערער את מעשיו, לבש את תחתוניה וחזר לסלון.

5. במסגרת האישום השלישי מתוארות עבירות של אינוס ומעשה מגונה אשר ביצע המערער בט' בהיותה כבת 11 עד 12 שנים.

עמוד 2

במקרה שאירע בין השנים 2015-2016 הגיעה ט' לבקר את המערער ונשארה ללון בדירתו. המערער הלך לישון בחדרו והורה לט' "לתת לו חיבוק" בטרם תלך לישון. ט' לא רצתה בכך, אולם ניגשה למערער מתוך פחד, חיבקה אותו וביקשה ללכת. המערער אחז בידה של ט' והורה לה להישאר, וט' צייתה. בהמשך הורה המערער לט' לשכב על המיטה והיא עשתה כן. אז הפשיל המערער את תחתוניו, שכב על גבו, אחז בידה של ט' והורה לה לשכב עליו, והיא עשתה כדבריו. המערער תפס במכנסיה של ט', הסיט אותם, והחדיר את אצבעותיו לתוך איבר מינה, תוך שהוא מחבק אותה ומצמיד אותה אליו. במהלך ההתרחשויות ט' עצמה את עיניה ובכתה. לאחר דקות ארוכות חדל המערער ממעשיו והורה לט' ללכת, והיא שבה לספה בסלון.

6. במסגרת האישום הרביעי מתוארת עבירות של אינוס ומעשה מגונה שביצע המערער בט' בהיותה כבת 12 שנים.

במהלך שנת 2016, בערב ל"ג בעומר, הגיעה ט' לדירתו של המערער יחד עם אחד מאחיה. באותו הלילה ישנה ט' על הספה בסלון, ואחיה ישן בחדר הנוסף בדירה. במהלך הלילה הגיע המערער לסלון, התיישב ליד ט' והחל לגעת בגופה. המערער הניח את רגליה של ט' עליו והכניס את ידיו מתחת לתחתוניה. בהמשך, החדיר המערער את אצבעותיו לאיבר מינה של ט' שוב ושוב. בתגובה למעשיו של המערער נרתעה ט' לאחור, באומרה כי היא "צריכה ללכת לשירותים". המערער הוציא את אצבעותיו מאיבר מינה של ט' ואפשר לה ללכת. ט' ניגשה והמתינה בשירותים עד ששמעה את המערער מתרחק, ורק אז שבה לסלון.

7. ברקע אישומים 1-4 התקיימו הנסיבות המפורטות להלן:

במהלך כל התקופה המתוארת הפגין המערער יחס מועדף כלפי ט', אשר התבטא בכך שקנה לה מתנות רבות, נתן לה כסף וציין בפניה שהיא הילדה המועדפת עליו. ט' הייתה היחידה מבנותיו של המערער ושמרה עמו על קשר לאחר שעזב את הבית.

בנוסף, לאורך התקופה האמורה הורה המערער לט' שלא לספר לאיש על מעשיו, ואמר לה ש"יפסיק עם זה". המערער אמר לט' ש"אסור לעשות את זה והוא יודע", שהוא "אוהב אותה", ושאם יחזור לפגוע בה בעתיד, עליה להגיד לו לעצור.

במהלך האירועים המתוארים ביקשה ט' מהמערער לחדול ממעשיו, אך המערער לא שעה לבקשתה והמשיך לבצע בה את זממו.

8. במסגרת האישום החמישי מתוארות עבירות של מעשים מגונים שביצע המערער בביתו י', ילידת 2001, בהיותה בת 9 עד 10 שנים.

בין השנים 2010 עד 2011, במספר הזדמנויות שונות אשר התרחשו בערבי שישי נותרו המערער וי' לאחר ארוחת השבת ביחידות בסלון, לאחר שיתר בני המשפחה הלכו לישון. באותן הזדמנויות ניגש המערער לי' שישבה על הספה, ליטף את חזה, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה, ליטף ומישש את איבר מינה.

באחת ההזדמנויות ישב המערער על הספה לצד י', מישש בידו האחת את איבר מינה מתחת לתחתוניה, ובידו השנייה אחז בספר וקרא בו.

במועד מאוחר לאירועים נסעה י' עם המערער ברכבו. המערער פנה אל י', ביקש את סליחתה על מעשיו ואמר לה: "אני מפסיק לנגוע בך כי את כבר גדולה".

9. במסגרת האישום השישי מתוארת עבירה של מעשה מגונה שביצע המערער בביתו ת', ילידת 2000, בהיותה כבת 12.

בין השנים 2012-2014, במועד שאינו ידוע במדויק, הורה המערער לת' לשבת לידו על הספה בסלון, והיא עשתה כן. המערער כיסה את ת' בשמיכה, הכניס את ידו מתחת לתחתוניה ושפשף את איבר מינה באמצעות אצבעותיו. המערער המשיך במעשיו חרף בקשתה של ת' לחדול מהם, והפסיק רק לאחר שהזיזה את ידו. לפתע הבחינה ס' במעשיו של המערער וקראה לת' לגשת אליה.

בהמשך לאירוע המתואר פנתה ס' למערער ואמרה לו שראתה אותו פוגע מינית בבנות. המערער השיב כי "זה היה בקטנה וזה שום דבר". בעקבות המקרים שראתה, דרשה ס' מהמערער לעזוב את הבית לזמן מה, עד שתחליט מה לעשות עם המידע שבידה, והמערער עשה כן.

כעבור מספר ימים ביקש המערער לשוב לביתו. הוא נפגש עם ס' וטען שאינו אשם במעשים, אלא הבנות הן שמתקרבות אליו. בהמשך הודה המערער בפני ס' שנגע בשלוש בנותיו: בט', בת' ובי', והבטיח לה שלא יפגע בהן יותר. בעקבות זאת אפשרה ס' למערער לשוב לבית המשפחה.

ההליך בבית משפט קמא

10. ביום 29.12.2016 הורשע המערער, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים והיא בת משפחתו, לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ביחד עם סעיפים 345(א)(3) ו-348(א) לחוק; וכן בעבירות של אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים והיא בת משפחתו, לפי סעיף 351(ג)(1) ביחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק.

11. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי יתקבלו תסקיר של שירות המבחן למבוגרים בעניינו של המערער ותסקיר נפגעת עבירה בעניין של שלוש הבנות, וכי הצדדים יטענו באופן חופשי בעניין העונש.

12. בתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט קמא נכתב כי המערער הוא כבן 51, ללא עבר פלילי, גרוש, אב לתשעה וסב לשישה. שירות המבחן התרשם כי המערער מתקשה להתמודד עם אופי האישומים נגדו, מנסה למזער את חומרת הפגיעה בבנותיו

ומשליך את האחריות למעשיו עליהן ועל גרושתו. לנוכח חומרת העבירות, ולנוכח התרשמות שירות המבחן כי המערער מתקשה לשלוט בדחפיו המיניים, דבר המהווה גורם סיכון להישנות התנהגות מינית, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית, והמליץ להטיל על המערער עונש מציב גבולות תוך הדגשת החומרה שבמעשיו.

13. תסקיר משלים שהוגש לבקשת בית משפט קמא העלה כי המערער ממשיך להשליך את האחריות להידרדרות מצבו על בני משפחתו. עם זאת, זוהי שינוי מסוים בעמדותיו של המערער, אשר יכול היה להתייחס באופן ראשוני לחומרת מעשיו. הדבר התבטא בהכרתו של המערער בפרטי העבירות שבהן הואשם, ובכך שהביע צער, חרטה ובושה ביחס אליהן.

לאור האמור סבר שירות המבחן כי להליך הפלילי השפעה מרתיעה על המערער, המדרבנת אותו להתבוננות עצמית, וקבע כי שילובו של המערער בטיפול ייעודי בתחום עבריינות מין במסגרת מאסרו – טיפול שבו הביע המערער נכונות להשתלב – עשוי להפחית מרמת הסיכון לביצוע עבירות מין בעתיד.

14. לבית משפט קמא הוגש גם תסקיר אודות נפגעות העבירה, אשר ממנו עלה כי בעקבות העבירות נגרמו לשלוש הבנות, ובמיוחד לט', נזקים חמורים ביותר.

בפרט עלה מהתסקיר כי הפגיעה המינית ערערה את תפיסת עולמן של הבנות, וכי הבנות, שגדלו והתחנכו בחברה החרדית, נחשפו לפגיעות ללא מנגנוני הגנה מתאימים. לחוויית חוסר אונים זו, המתעצמת לנוכח מודעותה של ט' לחלק מהפגיעות המיניות, עשויות להיות השלכות קשות על חיי הבנות גם בעתיד.

כעולה מהתסקיר, בט' ניכרת הפגיעה הקשה ביותר. היא מגלה תסמינים המאפיינים ילדים שחוו פגיעות מיניות, ובכלל זה התקפי חרדה וקשיים משמעותיים בשינה. להערכת גורמים טיפוליים, ט' תזדקק לשנים רבות של טיפול כדי להשתקם עד כדי ניהול חיים נורמטיביים לנערה בגילה.

לבסוף, עומד התסקיר על כך שהשלכות ההליך, ובפרט מעצרו של המערער וחשיפת המעשים, גרמו למשפחה טלטלה קשה והחדירו לתוכה רגשות קשים של חוסר אמון, באופן שפוגע ביכולתה להוות מערכת תמיכה רלוונטית עבור הבנות.

15. בגזר דינו עמד בית משפט קמא על החומרה היתרה הנובעת לעבירות מין במשפחה, ובפרט כאשר הן מבוצעות בקטין חסר ישע ולאורך שנים, תוך ניצול מתמשך של אמונו ובטחונו בגורם הפוגע.

16. במסגרת תרגום מידת הפגיעה בערך המוגן למתחם ענישה קונקרטי עמד בית משפט קמא על מדיניות הענישה הנוהגת ועל נסיבות ביצועה של העבירה.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקר בית משפט קמא שורת גזרי דין הקרובים בנסיבותיהם למקרה דנן, ועמד על העונשים אשר הושתו במסגרתם.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, עמד בית משפט קמא על העובדה שהמערער ניצל את גילן הצעיר של בנותיו ואת היותן נתונות למרותו, כמו גם על התמשכותם של המעשים לאורך שנים ועל הנזקים המשמעותיים שנגרמו לבנות, כעולה מתסקיר נפגעות העבירה.

17. בנסיבות האמורות, קבע בית משפט קמא את מתחמי הענישה ההולמים לעבירות שבהן הורשע המערער כלהלן: ביחס למכלול העבירות שבוצעו בט', 10 עד 16 שנות מאסר; ביחס לעבירות שבוצעו בי', 3.5 עד 5.5 שנות מאסר; ביחס לעבירה שבוצעה בט', שנתיים עד 3.5 שנות מאסר.

18. בעת גזירת עונשו של המערער שקל בית המשפט, כשיקולים לקולא, את הודאתו המיידית של המערער במיוחס לו, אשר יתרה את הצורך בעדותן של המתלוננות; את היעדרו של עבר פלילי; את הערכת שירות המבחן שלפיה ההליך הפלילי נושא אופי מרתיע עבור המערער; וכן את נכונותו להשתלב במסגרת טיפולית.

עם זאת, עמד בית משפט קמא על כך שהודאתו של המערער בשלביו הראשונים של ההליך הייתה פורמאלית בלבד, ועל כך שלמרות קיומן של אינדיקציות להפנמה הדרגתית של המערער את השלכות מעשיו, הוא עדיין מטיל את האחריות על בני משפחתו ומגלה עיוותי חשיבה כלפי הבנות.

19. בסיכומו של דבר גזר בית משפט קמא על המערער עונש כולל כמפורט בפסקה 1 לעיל, ובכלל זה עונש של 14 שנות מאסר בפועל.

הערעור על גזר הדין

20. הערעור נסוב על חומרת עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער.

לטענת המערער, קביעתו של בית משפט קמא, אשר לפיה המעשים המתוארים במסגרת האישום החמישי בוצעו במשך תקופה של 6-7 שנים, סותרת את כתב האישום המתוקן, המייחס למערער מעשים שהתרחשו בין השנים 2010-2011 בלבד.

עוד נטען כי המתחמים שקבע בית משפט קמא אינם הולמים את נסיבות ביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנוהגת. במסגרת זו נטען כי מהפסיקה שסקר בית משפט קמא ומהפסיקה שאליה הפנתה ההגנה עולה מדיניות ענישה מקלה בהרבה מזו המשתקפת מגזר דינו של בית משפט קמא.

בנוסף טוען המערער כי בית משפט קמא החמיר יתר על המידה בגזירת עונשו ולא יחס משקל מספיק לנסיבות המקלות, ובכללן היעדר עבר פלילי; הודאתו של המערער בעבירות; נכונותו של המערער להירתם להליך טיפולי; וכן סיכויי שיקומו.

לבסוף טוען המערער כי שגה בית משפט קמא בכך שלא נימק כיצד המתחמים הובילו לבסוף לגזירת עונש בן 14 שנות מאסר בפועל.

21. לצורך הדיון בערעור הוכנו תסקיר משלים והערכת מסוכנות.

מהתסקיר המשלים עולה כי המערער אינו מכיר בחומרת המעשים או בהשלכותיהם על בנותיו, ומחזיק בעמדות קורבניות ביחס לעבירות שביצע. עוד עולה מהתסקיר כי המערער מביע עמדה אמביוולנטית בנוגע להשתלבותו בטיפול, וכי סירב להשתלב בקבוצה פסיכו-חינוכית לעברייני מין, שאלה הופנה בינואר 2018.

במסגרת חוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות תואר המערער כאדם מניפולטיבי, בעל קווי אישיות נרקיסיסטיים ובעל צרכי שליטה, שמין מהווה עבורו גם אמצעי לחיזוק דימויו העצמי והגברי. רמת מסוכנותו המינית הוערכה כבינונית.

22. המשיבה, מנגד, סבורה כי יש לדחות את הערעור. במסגרת זו עומדת המשיבה על חומרתם היתרה של המעשים, בדגש על ניצול יחסי התלות והאמון ששררו בין המערער לבנותיו כדי לספק את יצרו המיני.

בנוסף מפנה המשיבה לתסקיר המשלים, אשר ממנו עולה כי גם בעת הזאת המערער אינו נוטל אחריות למעשיו ואינו מגלה אמפתיה כלפי הבנות, וכן לתסקיר נפגעות העבירה, אשר מציג תמונת נזק קשה, המחייב טיפול אינטנסיבי וארוך טווח.

לבסוף מדגישה המשיבה כי בית משפט קמא נתן משקל הולם להודאתו של המערער במסגרת גזר דינו, ובייחוד לאור הסתייגויותיו מטיבה של ההודאה, כמפורט בגזר הדין ובפסקה 18 לעיל.

דיון והכרעה

23. לאחר עיון בגזר דינו של בית משפט קמא ולאחר שמיעת ב"כ הצדדים לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

24. תחילה נבהיר כי אנו דוחים את טענתו של המערער בדבר קיומה של סתירה בין גזר דינו של בית משפט קמא לבין כתב האישום המתוקן בעניין האישום החמישי. בגזר דינו עמד בית משפט קמא במפורש על כך שהאישום "תוקן ומותן", וחזקה שעובדה זו הובאה בחשבון במסגרת קביעת מתחם הענישה. עתה ניגש לדון ביתר הטענות.

25. הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית, זולת בנסיבות חריגות שבהן נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או שעה שהעונש שהוטל חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים (וראו למשל ע"פ 9821/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.11.2017)). עניינו של המערער אינו נמנה עם אותם המקרים החריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור.

26. חומרתן של העבירות שבהן הורשע המערער רבה. חומרה זו נובעת הן מהשתייכותו הקטגורית של המקרה לקבוצת עבירות המין בקטינים הן ממכלול נסיבותיו הפרטניות, ובכללן העובדה שהמעשים שבוצעו בתוך התא המשפחתי המצומצם, מסגרת שאמורה הייתה להיות מבצר המוגן של הבנות הקטינות (והשוו ע"פ 9058/16 מדינת ישראל נ' פלוני (7.3.2018)); ניצול המערער את תלותן של הבנות בו והיותן נתונות למרותו לטובת מימוש גחמותיו המיניות; התקופה הארוכה שבמהלכה בוצעו העבירות; וכן חומרת הנזקים שנגרמו לבנות כתוצאה מהמעשים.

27. בית משפט זה עומד באופן עקבי על הצורך בענישה משמעותית בגין עבירות מין (ראו למשל: ע"פ 764/12 גרמסיון נ' מדינת ישראל (23.6.2013)), ובייחוד מקום בו העבירות הובילו לתוצאות קשות עבור הנפגעות, כבעניינו (ראו: ע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (27.3.2018)).

28. בהינתן חומרתם האמורה של מעשי המערער, וכן לנוכח שורת פסקי הדין שסקר בית משפט קמא בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין ושהביאו בפנינו הצדדים (ראו והשוו ע"פ 9058/16 מדינת ישראל נ' פלוני (7.3.2018)); ע"פ 2599/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2018)), לא מצאנו כי מתחם הענישה שנקבע סוטה לחומרא מן הענישה המקובלת בנסיבות דומות באופן אשר מצדיק את התערבותנו בשיקול הדעת המסור לערכאה הדיונית בעניין זה (וראו ע"פ 6716/16 ותד נ' מדינת ישראל (14.6.2017)).

29. בנוסף, איננו סבורים כי נסיבותיו האישיות של המערער מצדיקות התערבות באופן שבו גזר בית משפט קמא את דינו של המערער בתוך המתחם.

נקל לראות כי בית המשפט זקף לזכותו של המערער כל שיקול רלוונטי שעשוי היה לפעול לטובתו. בפרט, הודאתו של המערער נלקחה בחשבון בעת גזירת דינו בבית משפט קמא, ואין אנו רואים צורך להתערב במשקל שניתן לה.

יתרה מזאת, אנו סבורים כי בנסיבות העניין קיימים טעמים כבדי משקל אף לענישה מחמירה יותר משגזר בית משפט קמא על המערער בפועל, וזאת לנוכח הנסיגה בעומקה של נטילת האחריות מצד המערער, העולה מהתסקיר המשלים שהוגש לעיונו ומתבטאת בכך שהמערער מסרב להכיר בחומרת המעשים ובהשלכותיהם על בנותיו – ייתכן שלהודאתו של המערער יוחס משקל עודף. על כך יש להוסיף את האמור בתסקירי המבחן השליליים שניתנו בעניינו; את הערכת המרכז למסוכנות, ולפיו גם כיום נשקפת מהמערער מסוכנות ממשית; וכן את היעדר לקיחת אחריות מצד המערער על מעשיו, דבר שמתבטא בבחירתו להטיל את האחריות על גרושתו ועל בנותיו ובהימנעותו מלשלם את הפיצוי שנפסק בבית משפט קמא.

לשיטתנו, גזר דינו של בית משפט קמא מגלם איזון ראוי דיו בין כלל השיקולים המנויים במסגרת סעיף 40א לחוק העונשין והראויים להישקל בנסיבות העניין, ובמסגרת זו ניכרת הלימה למול חומרת המעשים, מידת אשמו של המערער, ושיקולי הרתעת המערער והרתעת הרבים, אשר בבסיסן מונחת החובה להגן על שלומם הפיזי והנפשי של קטינים, בהיותם חסרי ישע. משכך, איננו רואים מקום להתערב בו.

30. ביחס לטענתו של המערער בדבר היחס בין המתחמים, אנו סבורים כי העונש הכולל הנמוך שהוטל על המערער מלמד על חפיפה משמעותית בין העונשים שהיה ראוי להטיל עליו ביחס לכל אחד מהאישומים. פער זה נבע מהענקת משקל מוגבר להודאתו של המערער, דבר שהודגש בגזר דינו של בית משפט קמא.

31. בסיכומם של דברים, החלטנו לדחות את הערעור.

ניתן היום, ט' באייר התשע"ח (24.4.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה